

Ana Šnabl: *Plima*
(Excerpt in Serbian)

Translated by: Tamara Petrović

Contact of the translator: tamarapetrovic2306@gmail.com

Str. 53 - 55

Ali imala je prelepo lice! Ličila je na glumicu Kiru Najtli, mada nije zračila ničim pametnim. Nosila je kratku kosu, koja je isticala kako braon-zelene oči, ljupke, dvostruko probodene malecne uši koje su krasile male okrugle minđuše sa motivom nejasne životinje, možda lisice, tako i savršene zube. Iako se vraćala sa plaže, Dunja bi rekla da je imala Duška našminkane trepavice, površno namazane usne ili su to još bili ljubičasti, osoljeni ostaci dana i žuto naprašeni kapci. Njena glava nad telom, obučenim izazovno, a ne na mamin *lucijski*¹, provincijski način, već damski, pariski, kaubojke u bermuda stilu, i prugast, plavo-beli top, sa otvorenim leđima, pristigla je iz nekog drugog žanra. “A ti si Draga?” zvučala je medeno, kao što obično zvuče debeli ljudi. “Ljubavi, Dunja joj je ime, D-Dunja.”, približila se Katarina ćerkinom uhu i nezgodno stala iza njenih leđa. “Ali precrtana si Draga”, rekla je Duška mirno. Ukopana. A začudo, nimalo uvredljiva, njen iskreni izraz je pre pozivao na raspravu – raspravu o značenju i sadržaju imena, o sočnosti, obilnosti i lepljivosti krušaka, te o pristojnosti, oštrini i toplini Dragi. Jedva se suzdržala da devojčici ne odvrati kao odrasloj osobi - kako šekspirovski od tebe, govoriti tako! Umesto toga je, što je bilo neumesno i klinčevo tipično, prokleti lekovi sa nepresušnom rekom služi, glasno zahrkala i povrh svega se još masno zakašljala. A stvarno je samo htela da se zasmije. Posle tog čudaštva, od nečeg drugog, osim od tišine, trigraciozne tišine, nije bilo koristi. Gošća je zurila u pod, majka u ćerkino rame, ćerka u ivicu stola, izmoždjena, mada razumljivo, bar ju je tako Dunja zamišljala, a nije znala objasniti zašto. Po njenom mišljenju, trebalo bi da su debeljuce saosećajniji ljudi? Raste li osobama na iskušenjima, osobama sa mnogo belega, veće srce? O, joj, Dunja, ponovo je zahrkala i zakašljala se, svašta. Utom je jasno začula, nešto je sa svojim osećajima morala da uradi, kao je u kupatilu tekla voda; s obzirom na zvuk curenja, mora da je to bila voda u tuš kabini, s obzirom na trajanje curenja – u zvučnoj pozadini ga je već ranije primetila kao neodređeno tapkanje, tipkanje (?) – mora da je Kristijan prao kosu. Možda je bio, zamislila se, samo neverovatno prljav, portoroške alge i pesak i ulje i

¹ Način oblačenja karakterističan za primorsku regiju.

mikroplastika i sluz turista i Bog zna šta još, treba, ako čovek želi postići željeni efekat, ispirati posvećeno (i sa verom da mu nešto ključno neće promaći). Baš mu ništa, shvatila je, kada se atmosfera u kuhinji za nijansu opustila i kada je na sebi opet osetila Duškine pronicljive oči, nije zamerila što je tik pred njenom iznenadnom posetom pobeo u higijenu. Iako je oplođivanje prošlosti sa sadašnjosti izazivala sama, iako je, još više, dobro znala, da se prošli procesi retko završe, da je sadašnjost samo mnoštvo postajanja, izniklih u različitim *nekada*, volja da uđe u svoje – u tuđe – početke, često joj je zastala. Kao cmok, kao dah, kao božićna večera. Bilo joj je, dosetila se jeftine metafore, kao da je prošlost pozvala telefonom, a ujedno se nadala da su gospoda već gore, da ne mogu do slušalice, da su skupi impulsi u inostranstvo uzaludni. Dalje, ka uvek novim i novim pozivima, nagnao ju je osećaj da je potrebno, slutnja da je nešto važno tamo.

Str. 120 – 123

Još pre nego što je Mirelica, dakle, bilo šta objasnila, Dunja je potpuno zaboravila prethodnu zamerku; Mirela u njenog brata, pomislila je pomilujuće, a nežno, jer je pomilovanje blago, nije bila samo površno, pubertetski, *popravljivo* zatreskana. Mirela je njenog brata – najverovatnije, verovatno, moguće, dakle oči, oči su potvrdile sumnju – zrelo, odraslo *volela*. “Ma nismo bili par, ne, nikada u vezi”, zbunjenost među kopcima se još jednom promešala i ustala je nekako, eee, vlažna? Mada nije pocrvenela, moglo je biti da se Dunja nadala suzici. “Ali Dunja, mi bismo to ubrzo postali, pitanje časa je bilo, drugačije skoro da ne bi moglo ni biti, bili smo zaljubljeni, ma svi su to znali I primetili”.

Svi, samo sestra ne, i sestre to, izvinite na nedosetljivosti, *nije bilo po volji*. Na tinejdžerku Mirelu, pa makar se trudila iz petnih žila, i dalje nije imala, ni dan kasnije, nikakvog stvarnog – jer reči nije izabrala logika, nego literatura – nikakvog stvarnog sećanja. Postigla je, ha, po svoj prilici, *revizionistički proizvela* atmosferu Draženovog I Mirelinog (*devojačkog*) kikota iza zatvorenih vrata njihove sobe – dakle Dražen nije smeo da zaključa, onda bi Dunja kada bi ušla morala da vidi Mirelu, da je upozna, da je sretne – i odjednom prizorčić, mada kaleidoskopski, telefonslog poziva – Dražen, okrenut ka ćošku, sa rukom preko usta i glas zaslađen i lepljiv i sočan kao papaja, Paritveni Glas, pomalo grgot. Njima je ostatak nedelje pokušavala da doaka delićima koji su joj se nudili, dakle, ironično, nudila su joj se samo - *sećanja na nekakvu svest* – uh, ovo postaje komplikovano – na svest o *nekakvoj prisutnosti*, mada uopšte ne prostornoj, tela, recimo, koje se pomeraju iza

pre pomenutih zatvorenih vrata, već pre nekakve pojavnosti u *Draženovom životu*, sadržaja koji se neko vreme kretao u njegovoj svesti i bajno je opsedao i zračilo ga kao stranca, no, kako od *drugih ljudi*, tako i od, sada kada je sedela u zagrljaju kože o kožu, nudilo samo od sebe, od možda već tada blago povučene, zamorne Mirele – razmislite! Da je zaboravila *takvu* osobu, to bi značilo, da je zbog korišćenja marihuane, umesto mozga imala samo grumen – ali, khm, no, da se brat pod pritiskom testosterona, osim pritiskanja i zatvaranja ili dostojanstvenije, *godinama* naprosto *menjao* – kakva je to uopšte bila informacija? Je li se još nečeg uobčajnijeg, još manje promenljivog nije mogla setiti? Fakingšit, kako je odlepršala!

Mirelica je *bila morala* da prihvati da joj je bila crna rupa, eee, ne, bolje, bila joj je *prazna polica*. Policu je tek sada jedva punila odgovarajućim i, akcenat, *psihodeličnim* suvenirima.

“Jesi li se sa Draženom inače dugo družila?” Poznato kao galantan izraz za: Zašto nisam znala za tebe? Zašto te nisam poznavala?

“Ma znaš, kako to ide”, skupio se, out of character – eh, joj, slovenački, ergo, ruku je sa debelog mačka primakla sebi i profesionalno je zapetljala u drugu, “naš razred je bio veliki, nekih trideset nas je bilo i trebalo je prevrnuti mnogo đubreta da bi došao do ovog, ma ovog zlata”.

Uh, pomislila je Dunja, ne da se nije slagala što se tiče đubreta, nego khm, bi takav stav po analogiji mogli nazvati *džabe socijalna*?

“Ma, dugo smo se gledali, to jesmo, ali tinejdžeri moraju skupiti hrabrosti, iako se ponašaju kao da je svet njihov”, rekla je po sinusoidi naviše ili se već sanjavo ponosila, tako da se mehurić u njenom grlu meko raspukao. “Da smo stvarno razgovarali, ma mislim, da je bilo na početku druge godine, onda smo bili do zime, da, zima je bila”, krenula je po sinusoidi naniže ili možda na novu krivulju, opisala funkciju i istovremeno još hop po mačku koji se, jadničak, upravo dao u pređenje. “Ali bili smo nerazdvojni, Dunja”, jadničak se spustio u njeno naručje i iako je uplašeno gledao, Mirela se nije dala omesti. Pritiskala ga je kao maslinu, i možda je VI, prvi put preseklo, da je Mirela mislila da to što životinjica *radi* nije ništa manje nego nežnost. Da se prema njoj ophodi brižno. *Voljeno*. Možda bi, VI je razmišljala dalje, iz *tih* Mirelinih gestova mogla objasniti i ostale. Za tu vrstu pojava je postojao sjajan klinički izraz, ali ga se Dunja nije mogla setiti – tako su onda zaveli Scila i Karibda za neophodnu joj marihuanu.

“Ti Duška”, na kraju se dala u napad “šta si mislila sa tim, kada si rekla, da je Kristijan *čudan*?”

Devojčica se zakikotala i plastičnom kašikom iz sladoleda polaaako oblikovala figure, ha, alpski vrh, a potom pokriveni slatkiš polaaako stavila u usta. Zakikotala se još jednom. I još jednom. “Ma daj”, pogledala ju je, hjaaa, milo, onako kako samo ljudi naviknuti da gledaju ovce znaju “ma stvarno si kao neka Draga. Je l te to priča sa mršavljenjem baš pogodila?”.

“Duška” – uh, šteta što ne možete da je čujete, nepobedivo dostojanstven, *odrasli* glas, koji je hladni krem dodatno zaoštrio – “ne znam, kako to izgleda tvojoj mami, ali meni se čini veoma sporno da te je Kristijan nagovorio da smršas, vrlo si mlada i osetljiva za to, tako te vide drugi, mislim, tako te vide *muškarci*”.

Duška je kašikom potapkala po alpskoj figuri i to tako da je od toga nastala prekmurska, panonska. “*Draga*” - još veća šteta, što ne možete da vidite Duškine sarkastične, presarkastične face!

“Kristijan me nije ni u šta ubedio, za moju težinu mi nikada ništa nije rekao, kontaš, *ja* se ne osećam dobro, kontaš? *Ja*. Ne krijem se, ne, jer nisam od te vrste, ali bih volela da se osećam bolje. Ma ne radi se samo o osećaju, radi se i o izgledu, valjda se radi, a vidi, volela bih i da nemam tako osećajan odnos prema hrani”.

“Duška” – odraslost, odraslost, vau, luda autonomija! “Po svoj prilici nije bilo potrebno da bilo šta kaže, jer si svakako osećala pritisak, jer si svakaaako osećala kako te gleda”, A, sranje, to nije bio smišljeni obrt, manja nesreća! Na Duškinim obrazima, među očima i, naravno, u njima se nestašluk ugasio kao, fakingšit, sveća! Čašicu sa Prekmurjem, koje je postalo Mura, položila je, šaljivo, na zemju – kao da je *zasigurno* više neće taći? I borbeno, ne kao slučajno *devojče*, na grudima prekrstila ruke, sa dlanovima skupljenim u pesnice. “Ma odvratna si sa tim, stvarno ful, očigledno imaš *beef* sa mojom težinom zapravo ti, jer se sećam, kako si poslednji put, no, prvi put buljila u mene”, oponašala je životinju koja pase, “sad si sve zapakovala u nešto drugo, da bi šta, malo oprala savest? Ma daj, tipično”.

Mura, mhm, ops, *Rižana* sada oba sladoleda, pa i u glavi Velike Istraživačice je iznenada bila samo još kurčeva, kurčeva reka. Zatrovana voda. Bolne bradavice. Je li se Duša zbunila? Naravno da nije! Je li Dunja bila u pravu? Naravno, o da! Kako je onda posle toga svega Duška imala pravo? *Specifično, partikularno, u aktuelnom slučaju* ili kako bismo najodgovarajuće rekli, I to samo *delom*, jer je reka divlje

skrenula, Dunja je imala pravo u *globalu* – ah, to zvuči ružno- dakle *načelno*! O, da, zveckala je po kamenju, po pesku, ili po stenama priznanja, haha, da, spirala je D-dušu, mada to nije značilo da njena kritika nije bila povezana sa istinom, ah, šta, s pravom! Ili jeste? Je li motivacija bila važna? Je li na njoj ostalo ili palo sve? Da li bi morala da pored kritičnosti ima dobro i smelo uzgojeno, faking očišćeno čisto srce? Da li bi morala kritiku prvo uperiti u sebe? Dati kurčevi autogol? I šta ako ne bi? Šta – potražio bi je feministički Interpol?